

Rotterdam, als het aan mij ligt, de mooiste stad van Nederland. Ik houd van deze stad. Het is de stad waar iedereen wil wonen en de stad waar ook ik met veel plezier woon. Rotterdam is een stad van harde werkers, niet lullen maar poetsen en handen uit de mouwen. Een stad waar je na dit harde werk naar een eigen woning zou moeten kunnen terugkeren, zonder angst dat je die woning verliest. Of, zonder de angst dat je 'm überhaupt kan betalen. Helaas is dit niet terug te lezen in de nieuwe Woonvisie.

Allereerst, waarom hebben we het nog steeds over "woningmarkt"? Wonen is voor mensen, niet voor winst. Wonen is een recht en niet iets dat je zou moeten vermarkten en waarin het recht van de sterkste geldt.

Met populaire beleids-modewoorden lijkt het college ons af te leiden van wat er nu eigenlijk echt staat. Ik quote: "Rotterdam is een betaalbare stad voor iedereen". Dat klinkt als een mooie ambitie, maar de pijlers spreken deze ambitie tegen.

Voorzitter, van het totaal aantal beoogde nieuwbouw is 20% (en na 2026 25%) woningen slechts sociaal. Tegelijkertijd is 45% van de totale nieuwbouw in het hoog- en topsegment. Momenteel staat bijna 10% van het hoog- en topsegment leeg. Hoe gaan wij uitleggen aan Rotterdammers dat we niet bouwen voor mensen, maar voor leegstand?

Met 85.000 woningzoekenden in het sociale segment zou men toch verwachten dat de sociale grondprijzen laag zouden blijven, maar helaas is dit zonder voorafgaande commissievergadering doorgedrukt van 100 euro per vierkante meter naar 250 euro per vierkante meter. Voorzitter, is het verstandig corporaties buitenspel te zetten in een wooncrisis?

Als het over het huisvesten van aandachtsgroepen gaat staat er in de Woonvisie dat ze in 2030 "zo min mogelijk" mensen willen in een dak- of thuisloze situatie. Een gebrek aan ambitie, als je het aan de wijkraad vraagt. Waarom kiest dit college er niet voor om het gewoon in 2030 op nul te zetten, zoals gecommitteerd aan het Verdrag van Lissabon? Want elke dag dat iemand op straat slaapt is één te veel. Daarnaast is er in Rotterdam geëxperimenteerd met Housing First. Dit bleek effectief te werken voor mensen die jullie hulp nodig hadden, waarom zien we hier niets meer van terug?

Voorzitter, Rotterdam hoort er te zijn voor haar inwoners, niet alleen voor de kapitaalkrachtigen. Een dak boven het hoofd hoort geen luxe te zijn, maar heel simpel: gewoon een recht. Maar daarmee is het nog niet klaar. Los van dat een betaalbare woning krijgen geen onmogelijkheid hoort te zijn, moet men niet alleen betaalbaar kunnen wonen, maar ook kwalitatief en veilig wonen. Want voorzitter, het gebeurt te vaak dat malafide huisjesmelkers en kwaadwillende verhuurders bewoners in barre en onveilige omstandigheden laten wonen. Dergelijke praktijken mogen wij nooit toelaten. Wij zijn daarom ook blij met de betere regels voor goed verhuurderschap om kwetsbare bewoners te beschermen.

Deze maand is Wenen wederom uitgeroepen tot meest leefbare stad ter wereld. En dat is nou net de stad die de commissie BWB in maart 2023 heeft bezocht. Wij vinden het goed dat de commissie hiernaartoe is gegaan want er vallen dus lessen uit het woonbeleid van Wenen te trekken. Hier is 60% van de woningen sociaal en koopt de gemeente 25 jaar van tevoren grond op zodat bouwen betaalbaar blijft. Bij verkoop van eigen grond zijn er zelfs strikte eisen, zoals dat $\frac{2}{3}$ van de bouw sociaal moet zijn.

Na zo'n commissie reis zou je verwachten dat Rotterdam een voorbeeld zou nemen aan Wenen. Met Wenen als inspiratiebron, pleiten wij voor een heroriëntatie op het Rotterdamse woningbouwbeleid, voor een rechtvaardiger en toegankelijker huisvestingsbeleid voor alle Rotterdammers.

Ik wil graag afsluiten met een uitspraak uit 2015 van de vertrekkende burgemeester. Een uitspraak die Rotterdammers helaas niet binnen afzienbare tijd werkelijkheid zullen zien worden.

“Niemand slaapt bij ons op straat.” “Want iedere Rotterdammer, iedere Nederlander, ieder mens, heeft recht op rust.”